

фортове. На изтокъ, задъ посърналото поле, се чуватъ глухи топовни гърмежи. Много е далечъ, нищо не се вижда и тия чести гърмежи сякашъ падатъ изъ ясното и спокойно небе. Нѣкжде става жестока, сждбоносна битка. Но тукъ е тихо. Седналъ въ окопа, съ бележника си върху колѣното, азъ пишехъ релацията на първия ни бой.

Надвечеръ ни смѣниха и ние се върнахме въ Ортаки. Все така начумерени и зли ни посрѣщатъ нашитѣ хазаи. Това дразни Рандевъ и за дребни работи той кипва и се кара.

На другия день, безъ да се спиратъ, преминаха презъ село 21. и 24. полкове. Отиваха по посока на Лозенградъ, но де — точно и тѣ не знаяха. Ние бѣхме се спрѣли съ Рандевъ на единъ жгълъ и гледахме потока на минаващитѣ войници, млади и бодри. Нѣкой извика името ми. Обръщамъ се: Тоневъ, мой приятель, художникъ. И той войникъ, съ пушка, съ раница! Колко чудно и странно ми се стори това! Размѣнихме само нѣколко думи отдалечъ, и той се изгуби. Азъ стояхъ зачуденъ. Знаяхъ го — мечтателенъ и тихъ, съ нѣжната болезнена душа на поетъ, — тъй както бѣхъ го виждалъ съ четка и палитра въ ржка предъ картинитѣ му. А сега — войникъ и той. И веселъ, макаръ съ нѣкаква замислена сѣнка въ очитѣ. Видѣхъ го още веднѣжъ на Чаталджа, токущо прекаралъ хо-